

Učenci vse naloge opravijo v šoli in domov se napotijo brez torbic.

PET LET CELODNEVNE ŠOLE NA DOBROVI

V šolo brez torbice

V začetku februarja letos je osnovna šola na Dobrovi praznovala peto obletnico celodnevne šole. To je bila prva šola, ki je sprejela novo obliko šolskega življenja in dela. Do danes so si nabrali številne izkušnje, čeprav bodo morali počakati še tri leta, da bo osnovnošolsko šolanje zaključila generacija, ki je v celoti zrastle v celodnevni šoli.

Učenci so nad šolo navdušeni, saj nosijo šolske torbice domov le ob petkih popoldne. Vse se naučijo v šoli. Marsikako vprašaje, ki bi ga doma težko razrešili, jim pomagajo razrešiti stalno prisotni pedagogi, ki jim tudi sicer pomagajo pri učenju. Učenci nižje stopnje so v šoli od 7.45 do 14.30, višje pa od 7.30 do 15.30. V novi obliki imajo tudi veliko več možnosti za vključevanje v številne izvenšolske aktivnosti, ki jim po eni strani poglobljajo šolsko znanje, po drugi pa dajejo povsem nove možnosti za ustvarjanje in sproščanje. Starši se včasih niti ne zavedajo, koliko skrbi imajo prihranjenih, ker so njihovi otroci v celodnevni šoli. No, res je da

morajo tisti, ki hočejo biti po učnem uspehu med najboljšimi, včasih tudi doma pripraviti za knjigo. Vendar, kot povprečna generacija lahko povprečno znanje osvojijo v šoli.

Učitelji so pred uvedbo celodnevne šole nosili domov številne zvezke, saj vseh nalog niso mogli popraviti v šoli. Danes pa se na pouk v celoti lahko pripravijo v šoli, tako pa tudi lažje izpopolnjujejo nove učne metode, ki so še kako pomembne pri »vplivanju« učenosti v mlade glavice željne znanja. Zanimivo je, na primer, preverjanje znanja ob koncu ure, ko učitelj lahko natančno ugotovi, kako so učenci dojeli snov, ki so jo poslušali med uro.

Veliko pozornosti posvečajo samostojnemu učenju. Učenci se tako privajajo na samostojno učenje, delavnost, uporabo vseh priročnikov in samopreverjanje. Otroci se tudi učijo načrtovati svoje delo in pravilno razporejati svoj prosti čas. Pomembni so tudi rekreativni odmori in takoiemovana: »minuta za zdravje«. Ure pouka so skrajšali od 45 na 40 minut in otroci imajo tako več prostega časa namenjenega gibanju in sprostitvi.

Učenci se že od prvega razreda dalje pripravljajo na svoj poklic; točneje: učitelji skrbijo za njihovo poklicno usmerjanje.

Na nižji stopnji se ukvarjajo predvsem s poklicno vzgojo. Vzbuja jim interese, oblikujejo delovne navade in razvijajo sposobnost načrtovanja. Na višji stopnji pa se učenci ob rednem pouku že seznanjajo s posameznimi poklici. Žal jim poklice vse premalo predstavljajo ljudje, ki v njih delajo. Predstavo si tako največkrat ustvarijo po pripovedovanju pedagogov. Tu bodo vsekakor najbrž še morali najti tesnejšo povezavo z združenim delom. Na šoli trdijo, da težko dobijo mentorje za interesne dejavnosti, ki ne bi bili pedagoški delavci.

Zato te dejavnosti tudi niso tako široke kakor bi lahko bile.

No, na šoli vodijo evidenco o vključevanju posameznikov v interesne dejavnosti in uspehom, ki jih dosegajo v njih. To je tudi ena izmed osnov za poklicno usmerjanje oziroma lažji odgovor na vprašanje: kam po osnovni šoli?

Dobrih pozitivnih izkušenj je veliko. Težave imajo le s kadri, ki jih je premalo, pa tudi prostorske možnosti so včasih ovira za razvoj. Pa vendarle: celodnevna šola je kvaliteten premik naprej v sistemu našega izobraževanja. To lahko sedaj že napišemo na osnovi izkušenj.

IVO BREČIČ

CELODNEVNA ŠOLA

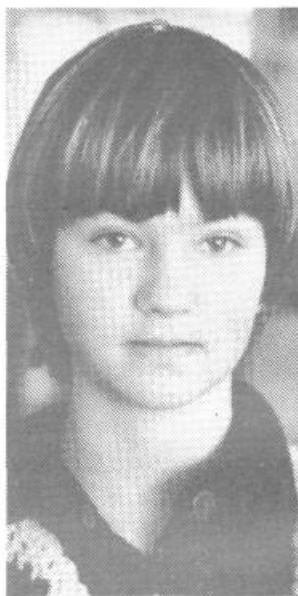
Boljši učni uspeh

PETRA LEŠNIK, 6. b.: »Že šesto leto hodim v celodnevno šolo. Zelo mi je všeč, saj lahko vse naloge opravi v šoli. Torbic ne nosimo domov. Veliko možnosti imamo tudi pri krožkih. Menim, da je zelo koristno tudi sproščanje pri telovadbi. Vse, kar nam pri učenju ni razumljivo, pa lahko vprašamo tovarišico.«

TOMAŽ ŽEROVNIK, 8. b.: »Dve

leti in pol sem hodil v »normalno« šolo, nato pa v celodnevno. Sedaj mi je mnogo bolj všeč. Torbic res ne nosimo domov, vendar se moramo sedaj v zadnjih razredih učiti tudi doma, če hočemo imeti odličen uspeh. V šoli se naučimo toliko, da bi lahko bili dobri. Tudi sam se vključujem v krožke. Obiskujem matematični in biološki krožek. Pri izvenšolskih dejavnostih lahko precej poglobimo znanje pridobljeno v šoli.«

TONČKA VRHUNC, učiteljica biologije in kemije: »Na šoli sem že 15 let. Prej sem imela polne cekarje zvezkov. Zdaj lahko vso pripravo opravi v šoli. V celodnevni šoli se veliko ukvarjamo z novimi metodami in oblikami dela z učenci. Učni uspeh je vsekakor boljši kakor prej.«

Petra Lešnik

Tomaž Žerovnik

Tončka Vrhunc

Slovesna ustanovitev na Zapotoku

(drugi del in konec)

Objavljamo odlomek iz najnovejše knjige Francija Strleta »Tomšičeva brigada – uvodni del«, ki bo predvidoma izšla do julija prihodnjega leta. Avtor v njej obravnava malo znane dogodke, ljudi in enote iz prve polovice leta 1942, pretežno na območju sedanjih občin Cerknica, Ljubljana Vič-Rudnik in Grosuplje. Pričujoči odlomek je posvečen ustanovitvi 1. slovenskega proletarskega udarniškega bataljona Toneta Tomšiča na Zapotoku, ki ima v naši občini domicil. V njem sta dva odstavka posvečena tudi zapotoškimi mladinkam, ki so za »proletarce« šlele triglavke, perilo in rdečo proletarsko zastavo. Pisec prosi za popravke, in dopolnitve, zlasti bi rad dobil trdna pričevanja, kdo in kako je prinesel rdeče blago za zastavo. Podatke pošljite na naslov: FRANCI STRLE, Sattnerjeva 15/E, 61000, Ljubljana ali po telefonu na 266-682!

To geslo je bilo najmočnejše gibalo in največja opora, borcev tega bataljona v najtežjih pa tudi najlepših trenutkih partizanskega življenja. Izgovorjena pred zborom, je bila velika zaobljuba, da se bodo bojevali hrabro in vztrajno, da bodo požrtvovalno prenašali tegobe vojskovanja...

Po slovesnosti so iz kotlov dobili dišečo, slavnosti namenjeno boljše jed. Vsak je dobil še hlebeček kruha za popotnjo, zakaj takoj za tem je bil ukaz za pohod z razvito proletarsko zastavo. Ivan Lamovšek-Runo, ki je zaradi dolge poti iz zasede v Iški slavnosti ustanovni zbor zamudil, je povedal, da je dobil samo še hrano in hlebeček nakar so krenili od šole v koloni, Tone Vidmar-Luka Suhodolc pa je zapisal v svoj dnevnik: »12.6. – Proletarski bat. odšel z Zapotoka na novi položaj.«

Proti večeru 12. junija 1942 je 1. slovenski proletarski udarni bataljon Toneta Tomšiča odšel z Zapotoka. Na čelu kolone je

hodila bolničarke Pepca Kordiš z razvito proletarsko zastavo, na vsaki strani sta jo spremljala mitraljezca Bogdan Barčenko-Tiger in Lojze Klančar-Kovač. Šli so čez Čretež proti Turjaku. Ko so se mu približali, je Daki odredil predhodnico, v kateri so bili mitraljezca Tiger in še dva borca. Kmalu zatem se je s konca kolone oglasil puškomitralješki rafal, kar je bilo znak, da se bataljon poslavlja od vzhodnih pobočij Mokrcra, kjer je nastal.

Na Turjaku je bil krajši počitek. Nato so pot nadaljevali mimo vasi Laporje do Ponikev. Železniško progo pri čuvajnici med Velikimi Laščami in Dobropoljem so prekorčili že po trdi temi. Kam gredo, borci niso vedeli. Toda Stanko Semič-Daki je za naloge svojega novega bataljona vedel že od 7. junija 1942, ko mu je štab 3. grupe odredov predpisal:

»5./1. prol. udarni bataljon Toneta Tomšiča naj zavzame položaj v sektorju Krka-Stična najkasneje do 12.t.m. in prične z operacijami na tem sektorju. Operacije naj obstoje izključno v sabotažnih in napadalnih akcijah in ne v zavzemanju in obrambi ozemlja. Primerni cilji takih akcij so: dolenska proga, italijanske posadke ob progi, n.pr. posadka pri Stični.

Z bataljonom Toneta Tomšiča bo razpodel neposredno štab 3. grupe. zato naj bataljon, čim zavzame položaj v sektorju Krka-Stična, pošlje zvezno patroljo na položaj štaba 3. grupe. Tovariš Daki ve za ta položaj. Patrolja naj bo sestavljena iz popolnoma zanesljivih borcev. S patroljo naj prideta komandant bataljona in njegov namestnik zaradi določitve nadaljnjih nalog bataljona. Komisar bataljona bi, da prihranimo na času, lahko prišel po direktni poti od drugega bataljona NO na položaj 3. grupe.«

Na šoli imajo veliko izvenšolskih dejavnosti. Tako učenci lažje odkrivajo svoje sposobnosti.